

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin otvírá oči slepým, Hospodin sehnuté napřimuje, Hospodin miluje spravedlivé. Hospodin ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy, svévolným však mate cestu. Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůj, Sijóne, po všechna pokolení. Haleluja. Ž 146, 8-10

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
děkujeme Ti za to, že se jako Tvé děti k Tobě můžeme obracet a prosit Tě i Ti děkovat, a to i když se nám daří, ale i když se nám nedaří. Děkujeme Ti za to, že nás přijímáš jako náš nebeský Otec a dáváš nám poznat nejen svého Syna, ale i jeho smrt, abychom i my mohli žít. Děkujeme Ti, že nás i Ty sám opět probouzíš k životu a podobně jako Tvůj Syn musel zemřít za všechen lid, tak nás povzbuzuješ k tomu, abychom opět byli i Tvými dětmi. A prosíme Tě, měj s námi tu trpělivost, jakou jsi prokázal i se svým národem, buď s námi, ale i se všemi lidmi, kterým je zvláště v tomto čase nějak těžko a prosíme Tě, zůstávej s námi na každý den a v každé chvíli.
Amen.

1. ČTENÍ Jr 12, 14-17

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty jsi podstoupil smrt a tím jsi nás přivedl k životu.

Prosíme Tě nyní za všechny, kdo svůj život teprve hledají.

Prosíme Tě i za všechny, kterým se jejich život nebo i jejich blízkých ztrácí před očima, prosíme, buď jim nablízku i v tomto čase.

Prosíme Tě za ty, kdo zvláště v těchto dnech, týdnech a měsících propadají zoufalství a beznaději. Prosíme Tě o Tvou pomocnou ruku.

A prosíme Tě za život i Tvého lidu, prosíme Tě za radost, kterou bychom tolik potřebovali a prosíme Tě za víru, která překonává i všechny překážky a nástrahy a nebezpečí.

A také za ty prosíme, kdo se i nyní k Tobě obrací a všechny své prosby i děkování vkládáme do jediné, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Řím 5, 6-8

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 11, 47-53

Velekněží a farizeové svolali radu a řekli: „Co si počneme? Ten člověk činí mnohá znamení. Když proti němu nezakročíme, všichni v něj uvěří, a přijdou Římané a odejmou nám toto svaté místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, velekněz toho roku, jim řekl: „Vy ničemu nerozumíte; nechápete, že je pro vás lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ.“ To však neřekl sám ze sebe, ale jako velekněz toho roku vyřkl proroctví, že Ježíš má zemřít za národ, a nejenom za národ, ale také proto, aby rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno. Od toho dne byli tedy smluveni, že ho zabijí.

Co si jen počneme? Volají velekněží a farizeové, neboť se bojí, že v něj všichni uvěří a oni s tím nic nenadělají a přijdou Římané a zboří jim chrám i celý národ, protože ho už nebudou potřebovat. Všichni budou v Kristu a Kristus bude ve všech.

Co si jen počneme? Ten člověk Ježíš činí mnohá znamení a když proti němu nezakročíme, všichni v něj uvěří a přijdou Římané a odejmou nám toto svaté místo i celý národ.

Co si jen počneme? Naříkáme si, když si s něčím nevíme rady nebo nám něco nejde nebo si jen zoufáme nad nastalou situací a nevidíme z ní východisko. Co si jen počneme?

Co si jen počneme? Zní ze sborů, když jim docházejí peníze anebo faráři anebo oboje a bojí se, že zaniknou nebo se budou muset s někým sloučit. Ale to už jsou spíš naše lidské starosti, mezi ty Boží

patří hlavně to, kdo má za koho zemřít a aby se rozptýlené Boží děti daly zase dohromady a shromáždily v jedno.

Až povstal Kaifáš, toho času velekněz a řekl těm velekněžím a farizeům, že ničemu nerozumí a hlavně nechápou, že je lépe, když jeden člověk zemře za lid, než když zahyne celý národ.

Velekněz Kaifáš to však neříká sám za sebe, ale jednak protože je velekněz a jednak to má z proroctví, že Ježíš má zemřít za národ, za lid, a nejen za něj, ale i proto, aby se i za jeho smrtí všichni opět shromáždili v jedno. Abychom všichni jedno byli.

A od té doby chtěli velekněží a farizeové Ježíše zabít, protože to jednak bylo řečeno, jednak si s Ježíšem sami moc nevěděli rady a dost možná je lákala i představa, že to tak má být.

Že má Ježíš zemřít za to, abychom my mohli žít a nejen my, ale i všechny Boží děti, takže i my, kteří se pak přidáme i ke všem ostatním a vytvoříme jedno velké nerozptýlené společenství.

Takže když se i my ptáme po tom, co si počneme, když tu člověk činí mnohá znamení a všichni v něj chtějí uvěřit a přidat se k němu, tak ta odpověď zní, no tak se ho zbavíme a vstoupíme tím do dějin. Už totiž nejde o nás, ale ani o něj, ale o to, že právě jeho zástupná oběť má zachránit i celý národ, ale i ty, kdo až dosud žili každý jinde a z nás i z něj vytvořit jedno velké nerozptýlené společenství a sami se stát i jakoby jedním, ale ne národem ani lidem, ale vírou.

To, čím Ježíš popuzoval asi ze všeho nejvíc, bylo, že kolem sebe šířil víru. Nebo spíš činil to, co pak tu víru i vzbuzovalo. Nešlo přitom o žádnou misi, šíření víry na místech vírou nepoznamenaných, ale o víru na základě znamení, kterými jako by způsobil něco jiného, co k té víře ale později vedlo. Ježíš kolem sebe šířil víru, se kterou si nevěděli rady ani velekněží ani farizeové, už protože byla jiná než ta jejich, ale ani Římané, svým způsobem pohané, kteří kvůli ní byli schopni zničit židovským velekněžím jejich chrám a farizeům jejich národ. Byla to však víra, která vyrůstá ze samotné Ježíšovy oběti, víra, která působí i to, aby se všechny rozptýlené děti Boží opět shromáždily na jedno místo a v jedno takřkajíc tělo. A byla to víra, kterou Ježíš nejen šířil, ale i sám žil tím, že k ní vedl i ty ostatní, ale hlavně vydal i celý svůj život jako výkupné za mnohé, že totiž zemřel proto, abychom i my mohli žít a že zemřel nejen za všechny naše hříchy, ale také proto, aby nás jeho smrt i svedla dohromady a my se opět stali jedním. S jedním Pánem, jedním křtem a jednou vírou, jak se zpívá i v jedné písničce. Vírou, která sice může mít jiné projevy zbožnosti, ale věří se jí v jednoho Pána, který pro ni i prolévá svou krev, aby se jeho víra stala i naším životem. Životem, který se žije ve víře a životem, který pro nás žije a za nás umírá i sám Pán Ježíš. A životem, který se žije ve víře i tím, že Krista jakoby necháme umřít a spolu s ním i všechno, co nás až dosud nějak rozdělovalo.

Než však budeme po způsobu Pána Ježíše i víru v Boha a Krista a Ducha svatého i nějak šířit, tak je asi na místě si položit i obdobnou otázku jako ti velekněží a farizeové, co je to vlastně za víru, když kvůli ní umírají lidi a chrámy a celé národy. Co je to za víru, která působí i tolik ztrát, a co je to za víru, kvůli které tak trochu trpíme i my sami. A kupodivu nejde ani o víru velekněžskou či farizejskou, ale o tu Kristovu, která je mocná tím, že dává lidi dohromady. A místo celého národa kvůli ní umírá Ježíš sám. A to je myslím i velice důležité, že všechny dějinné apokalypsy, všechno lidské utrpení a všechny lidské, ale i jiné ztráty na sebe bere sám Ježíš a tím i působí, že v něj všichni i věří. Víra nevzniká tam, kde se stane něco strašného a lidé hned začnou věřit, víra vzniká tam, kde umírá jen sám Ježíš a lidé uvěří tomu, že je to i jakoby za ně. Víra vzniká tam, kde se smrt setkává se životem a probouzí se k životu tím, že je u toho již vzkříšený Kristus sám. Víra vzniká tam, kde poslední slovo nemá Ježíšova smrt, ale právě jeho život. A pravá víra vzniká tam, kde se na tuto Ježíšovu oběť můžeme i jakoby spolehnout a vložit na něj vše, co máme. Celý svůj život, ale i životy těch druhých a čekat, co se stane. Jestli i nás Kristovo vzkříšení zachrání nebo i ty druhé nebo je to ještě tak, že právě i my čekáme na to, až i k nám sám Ježíš zavítá a takřkajíc za nás položí i svůj život. Zkrátka jestli všechno končí i smrtí nebo taky ne.

Ani Ježíšův život neskončil smrtí. Bůh ho vzkřísil z mrtvých a my, rozptýlené děti Boží jsme se opět shromáždili a tím oslavili i jeho vzkříšení. Ani náš život nemusí končit a nekončí smrtí, ale pokračuje tak, že v něm můžeme žít i něco jako druhý život, který není ani ten věčný, ale ani nijak převtělený, ale je takový, že i v tom stávajícím životě můžeme zažít i nějaký obrat, může se nám ukázat i něco dosud nepoznaného a můžeme začít i jakoby od začátku, byť už s nějakou zkušeností, ale právě že pěkně od začátku.

Druhý život je tím, co nás jakoby vrací na začátek, ale neumožní nám ten život prožít znovu, ale právě naopak ho i my sami můžeme ovlivnit tím, že i v tom samém životě zažijeme něco, co nám i ten život jakoby obrátí vzhůru nohama a možná tak trochu uzavře i ten první, a po vzoru Ježíše Krista ho začneme žít i jakoby podruhé. Ne nadarmo se tomu říká druhý Ježíšův příchod na tuto zem. Že sem přichází i podruhé a už tu s námi i jakoby zůstává. A to i když o něm víme, jako někteří bratři a sestry z probuzeneckých církví anebo ho jen někde tušíme, ale každopádně v něj věříme, jako my všichni ostatní. Což je i rozdíl mezi druhým životem naším a tím Ježíšovým. Zatím však jsme a žijeme jako děti Boží rozptýlené po všem světě a čekáme, kdy k nám Ježíš opět zavítá nebo spíš se k nám ve své oběti i přizná, abychom se mohli shromáždit v jedno, ale ne opět nebo zas, ale spíš jakoby podruhé nebo možná i úplně poprvé, protože jsme to

od Ježíšova prvního příchodu na tuto zem jako by ještě nezažili.
Amen.